

saa gøre gældende, at med Hensyn til Retsstævninger — som vi vil lære at kende, naar den store Retsreform træder i Kraft — vil denne Adgang faa Betydning, thi da skal den Mand, som stævner, henvende sig paa Retskontoret, indlevere, som det hedder, Koncept og Genpart, hvorefter Retten skal udtage Stævning. Det samme gælder i Tyendesager og ved Indkaldelse for Forligskommissionen; i disse Tilfælde har den private slet ikke Brug for Postvæsenet. Der kunde maaske være nogen Grund til at føje Justitsministeren paa dette Punkt. Men Retskontoret har som sagt ingen Pligt til at sammenholde de enkelte Eksemplarer af Stævningen; Lovforslagets Regler giver ikke større Garanti for, at de er overensstemmende med hinanden end Bestemmelsen i Mindretallets Ændringsforslag om, at Genparten skal være attesteret af en autoriseret Sagfører. Naar vi skal reformere, bør vi reformere saaledes, at de, der skal bruge Reformen, ikke kan sige, den vil være uden nævneværdig Betydning, thi saa maa vi hellere holde os derfra.

Flertallet udtaler i sin Betænkning, „at det har ment at burde lade det bero med Lovforslagets Bestemmelser paa dette Punkt. Ved Forkyndelse af Retsstævninger og Indkaldelser til Forligskommissionen samt til Mæglere i Tyendesager (§: 9) vilde den omhandlede Ændring nemlig forårsage mere Ulejlighed for Parten end Lovforslagets Regel“. Disse Ord er den eneste Motivering af, at Flertallet har valgt Lovforslagets Bestemmelser i Stedet for Ændringsforslagets. At kalde Motiveringen svag vilde være for mildt et Udtryk, thi der er slet ikke nogen Motivering, ej heller kan der gives nogen. Hvis Loven ikke bringes i en saadan Stand, at de, der skal bruge den, nemlig Danmarks Sagførere, vil kunne sige, at den faar nogen nævneværdig Betydning, hvis det ikke gøres muligt ved, at vort Ændringsforslag under Nr. 5 bliver vedtaget, vil Mindretallet — som udtalt i Betænkningen — være betænkt paa ved tredje Behandling at foreslaa Lovforslaget indskrænket til, at den ene Stævningsmand afskaffes og den anden Stævningsmands Gebyr forhøjes, og saa vil vi eventuelt træffe Bestemmelse om en Sags Reassumtion i Lighed med, hvad

der staar i vort Ændringsforslag Nr. 13 til § 11.

Hermed skal jeg anbefale det højtærede Ting at vedtage vore Ændringsforslag. Det høje Ting kan ganske trygt gøre det uden at risikere, at Udvalgets Medlemmer af de forskellige Partier kommer i Haarene paa hinanden; thi blandt Medlemmerne er der ingen Uenighed, men alle synes, at naar Ændringsforslagene bliver vedtaget, vil Loven faa en praktisk Betydning, som den i vidt Omfang vil savne, hvis disse Ændringsforslag forkastes.

Ellinger: Af de Taler, som de tre juridiske Medlemmer af Udvalget har holdt, saavel som af Betænkningen vil det høje Ting jo være bekendt med, hvad det her drejer sig om. Jeg kan ganske slutte mig til, hvad der før er sagt af den ærede Ordfører for Flertallet (Eiffersøe), at vi virkelig har arbejdet meget endrægtigt paa at fremme denne Sag; alle sammen har vi kun næret Ønske om at faa det bedst mulige ud af Lovforslaget. Det er ogsaa ganske upolitisk, og derfor tror jeg, at vi alle var kede af, jeg for mit Vedkommende var da meget ked af, at Udvalget alligevel til sidst delte sig i et Flertal og et Mindretal, saa at den politiske Skillelinie ogsaa træder frem her, hvad der jo kunde tyde paa, at der var en politisk Modsætning til Stede; men det er der altsaa slet ikke. Denne Endrægtighed indenfor Udvalget har vist sig derved, at vi, da Sagens Vanskeligheder, ikke mindst for Lægmand, stod os alle klart, og da vi havde modtaget Sagførerforeningens Skrivelse, hurtigt blev enige om at overdrage Udvalgets juridiske Medlemmer uden Hensyn til, hvilket Parti de tilhørte — Højre fik saaledes ikke nogen Repræsentant indenfor denne snævre Kreds af Jurister —, paa Grundlag af de Tanker, der syntes os gode i Sagførerforeningens Skrivelse, at udarbejde Ændringsforslag, som vi derefter kunde drøfte. Paa det Tidspunkt troede jeg virkelig, at der vilde fremkomme en enstemmig Indstilling fra Udvalget. Dette er som sagt desværre ikke sket. Men da det er min bestemte Opfattelse — og i saa Henseende kan jeg altsaa henholde mig til, hvad de to foregaaende ærede Talere har sagt —, at det, som Mindretallet har foreslaaet i Tilslut-